

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 28/2019-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. januára 2019 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Petrom Kubinom, Štefánikova 15, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 11 Co 136/2017 z 26. septembra 2018 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 71/2016 z 24. apríla 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnou sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky sa [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“) na Ústavnom súde Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) domáhal zrušenia uvedených súdnych rozhodnutí Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), lebo je toho názoru, že nimi došlo k porušeniu jeho základného práva na spravodlivý proces podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných

slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“).

2. Z ústavnej sťažnosti a napadnutých rozhodnutí vyplýva, že rozsudkom krajského súdu – ktorý bol viazaný kasačným uznesením najvyššieho súdu – bol potvrdený rozsudok okresného súdu, ktorým dospel k záveru, že na vrátenie kúpnej ceny z neplatnej kúpnej zmluvy bol pasívne vecne legitimovaný len sťažovateľ ako predávajúci, a nie aj jeho manželka ako bezpodielová spoluvlastníčka prevádzanej nehnuteľnosti, k prevodu ktorej ale nedošlo pre jej nesúhlas s predajom.

3. Sťažovateľ v sťažnosti uvádzal, že napadnuté rozhodnutia sú zaťažené prvkami svojvôle, a to v takej miere a intenzite, že došlo k porušeniu jeho ústavných práv.

4. Sťažovateľ ďalej namietal nesprávne hmotnoprávne posúdenie veci najvyšším súdom, ktorého právnym názorom bol viazaný krajský súd, preto proti jeho rozhodnutiu nepodával dovolanie; ústavná sťažnosť proti kasačnému uzneseniu bola ústavným súdom odmietnutá pre neprípustnosť z dôvodu, že nešlo o meritórne konečné rozhodnutie.

5. Ústavný súd sa najskôr zaoberal tým, či sú splnené procesné podmienky a predpoklady prejednávania ústavnej sťažnosti. Dospel k záveru, že sťažovateľ nevyčerpal všetky zákonné procesné prostriedky na ochranu svojho práva; ústavná sťažnosť nie je preto prípustná podľa § 53 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

6. Ústavný súd nie je súčasťou všeobecných súdov a pojmovým znakom ústavnej sťažnosti je jej subsidiarita, lebo nepredstavuje klasický riadny ani mimoriadny opravný prostriedok proti rozhodnutiam označených všeobecných súdov. Ide o prostriedok výhradne určený pre prípad, keď sa sťažovateľ domnieva, že v predchádzajúcom konaní boli porušené (iba) jeho práva zaručené bežnými zákonmi, ale len ústavne zaručené základné práva. Preto je celkom legitímne a logické, že ústavná sťažnosť môže byť podaná až po vyčerpaní

všetkých ostatných právnych prostriedkov určených na ochranu sťažovateľových práv, t. j. musí nastať situácia, kedy sa ochrany práv už nemožno domáhať iným zákonným spôsobom.

7. Ústavná sťažnosť teda nie je právnym prostriedkom slúžiacim na zjednodušenie alebo obídenie osobitne stanoveného postupu tak, ako to posudzuje sťažovateľ v tejto sťažnosti.

8. Pokiaľ právny predpis – tu Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) – stanoví, že v určitej procesnej situácii je príslušný na rozhodovanie o právach jednotlivca konkrétny orgán verejnej moci – tu dovolací súd v zmysle § 419 a nasl. CSP – bolo by zásahom do jeho právomoci a porušením princípu delby moci, pokiaľ by iný orgán – tu ústavný súd – o týchto právach rozhodoval bez toho, že by bola daná možnosť príslušnému orgánu – najvyššiemu súdu – na realizáciu jeho právomoci. Všetky tieto hľadiská je preto potrebné reflektovať pri aplikácii a interpretácii príslušných inštitútov zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), v danom prípade pre posúdenie prípustnosti ústavnej sťažnosti a príslušnosti ústavného súdu na jej prijatie a meritórne posúdenie.

9. Z § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde vyplýva, že ústavná sťažnosť môže zásadne smerovať len proti rozhodnutiam „konečným“, t. j. rozhodnutím o poslednom procesnom prostriedku, ktorý zákon poskytuje na ochranu práva; ide o rozhodnutie, ktorým sa civilné súdne konanie končí, a tým je rozhodnutie najvyššieho súdu o dovolaní proti rozsudku odvolacieho súdu tak, ako o tom už bol sťažovateľ „poučený“ v uznesení ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 439/2017.

10. Sťažovateľ aj napriek tomu možnosť podania dovolania proti sťažnosťou napadnutého rozsudku krajského súdu nevyužil, preto ústavnému súdu nezostalo iné

riešenie, než len jeho ústavnú sťažnosť odmietnuť pre neprípustnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (I. ÚS 360/2018, I. ÚS 480/2013).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. januára 2019